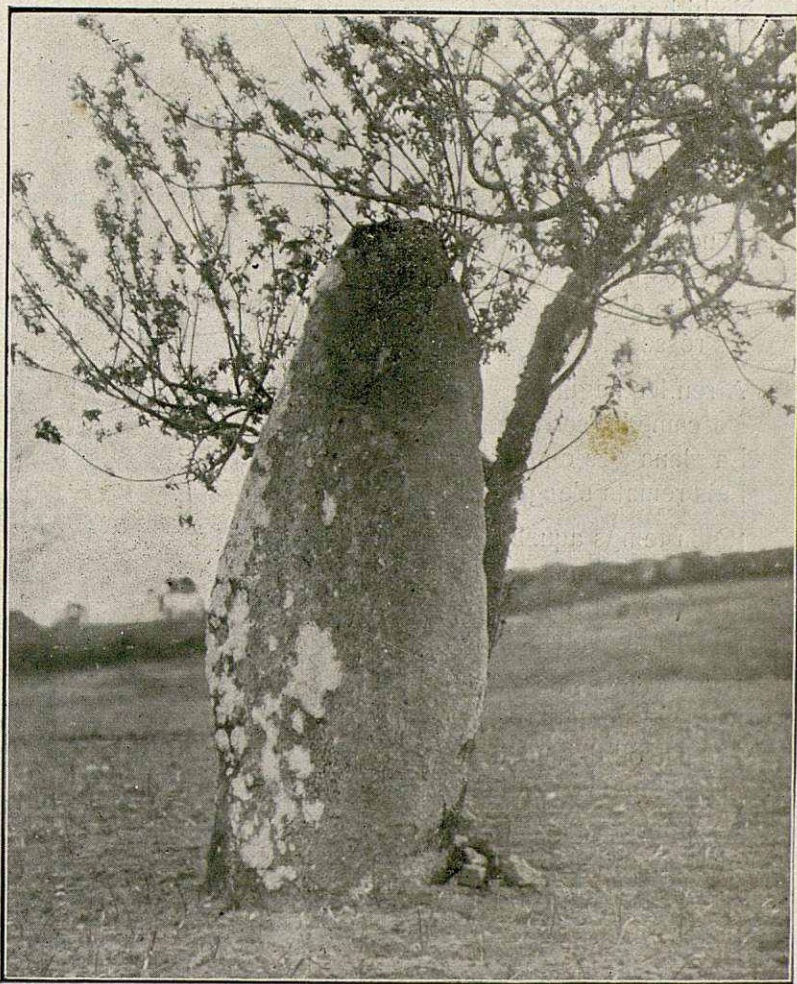

MARINADA

EL MENHIR DE VALLBATERA

Clixè de N' Huch Sanner.

El darrer Llop

Lema: Mala fi.

Jocs Florals de Barcelona. Flor Natural d'enguany.

Entre alsines de soques verrugoses
el darrer llop s'esmuny esporuguit:
amb la remor de veus, al lluny confoses,
li és arribat de goços el clapit.

Tres jorns que entre les roques encauada
caigué la Lloba al seu costat d'un tret...
No hi ha per ell, en tota l'encontrada,
ni lloc segur ni rabadà distret.

El bosc atapeit de temps enrera
va aclarint-se al rosec de la destrat:
en lloc del corriol i la drecera
la blanca estela del camí reial.

Ja no pugen del pla les eugassades
amb sos pollins alegres i arrauxats,
ni troba el corb, en les afraus gebrades,
les rósses dels anyels pernatrencats.

Arreu les neguitoses bladúries
s'escampan, serra amunt fins al bell cim...
La plana s'ès omplerta de masíes
i els remats s'engrunen com polsim.

¡Quin temps aquell en que rondant les pletes
amb sos companys de nit, braus i sapats,
al ovirar del Llop les faronetes
fins els goços clapien esvarats!

I quan, cobert de neu, baixava al poble
i saltava les tapies del corral
i en el coll del mastí fidel i noble
clavava amb rabia l'encorvat uial...

¡Quin bé de Déu de carn i sang calenta
per a esquivar el fret! ¡Quin temps aquell!
fins la bala, xiulant malavolenta
semblava fer-se estelles en sa pell.

Ja no té el Llop la cama trescadora
ni l'ual d'anys enrera blanc i fi;
si del goç ramadé el lladruc l'astora,
la remor del fullam el fa extremí:

Tres jorns que per sa gola ressecada,
no ha lliscat el consol d'un engrunall!
Tres jorns que el lladrugueix de la goçada
retruny en ses orelles com un mall!

Prou hi ainiría de bon grat al poble
a demanar perdó de son passat
i lloc segur dintre el corral innoble,
com la bestia més mansa del ramat...

Però al poble li couen ses urpades
i bo o xacrós el Llop hi ès maleit.
¡De quin gust s'hi farien a pedrades
al veure'l arribar vell i atuit!

¡Amb quin goig en la plaça hi penjaríen,
dalt d'un pal, el seu cos fet un garvell,
i amb quin braó els mastins s'hi aferrerien
fins a fer-ne tiretes de sa pell!

Aixís pensava el Llop, cua entre cames,
clapat de broca el pel llanós i lás,
al fons d'un corriol cobert de rames,
aixecant-se i caient a cada pas.

La boira pels cimalls s'atapeía;
entre grisalles d'or finava el jorn...
i el Llop mandrosament s'escabullía,
sens altra companyía
que un vol de corbs glatin a són entorn.

EVELI DORIA I BONAPLATA.

El senyor Minns i el séu cosí

El senyor August Minns era un celibatari d'uns quaranta anys, segons ell deia, d'uns quaranta vuit, segons deien sos amics. Era sempre excessivament polit, rigorós i metòdic; potser un xic entonat, i l'home més retret de tot el món. Acostumava a portar un frac sense una arruga, un elegant corbatí amb un nus elegant i bòtes sense màcula; a més, duia sempre un paraigua de seda fosca amb mànec d'ivori. Era empleat a Somerset House. Deia ell que la seva col·locació era d'una gran responsabilitat governamental. Disfrutava de bon sóu i d'una fortuna de 10.000 lliures, esmerçada en paper, i vivia en un primer pis del carrer de Tavistock, Covent Garden, d'ençà de vint anys, havent tinguda la costum de barallar-se amb el propietari durant tot aquell temps:

avisant, invariablement, el propòsit de marxar el primer dia de cada trimestre, i retractant-se'n, invariablement, el segon dia. Dues coses li inspiraven gran horror: els gossos i els infants. No que fos pervers, però totstemps, hauria pogut veure l'execució d'un goç o l'assassinat d'un nin amb la més gran satisfacció. L'amor a l'ordre era en ell tant intens com l'amor a la vida. El senyor August Minns no tenia parents ni a Londres ni enlloc, amb la sola excepció del seu cosí el senyor Octavi Budden. Com que no s'hi tractava, no coneixia el seu fill; tot, i que s'era avingut a ser-li padrí.

Havent assolit una fortuna moderada en el comerç de grans, i estimant el país amb dilecció, el senyor Budden adquirí una caseta en el barri de Stamford Hill, on va retirar-se amb l'amada esposa i l'únic fill anomenat Alexandre. Un vespre, quan en Budden i la seva muller admiraven el llur plançó, discutint sobre'ls seus mèrits diversos i articulant respecte de la seva educació i sobre si els clàssics hi havien exercit influència, la dama indica tan vivament la conveniència de conrear l'amistat del senyor Minns en favor de llur fill, que el senyor Budden, a la fi, resolgué que no seria pas per culpa seva si ell i son cosí no fossin íntims a l'avenir.

—Jo trencaré el glaç, estimada meua, digué el senyor Budden, remenant el sucre en el fons del seu got d'aiguarent i aiga i llençant una mirada de reüll a la seva esposa per a veure l'efecte del seu determini, jo trencaré el glaç convidant en Minns a dinar amb nosaltres el diumenge.

—Molt bé, però jo trobo que primer li hauries d'escriure al teu cosí, replicà la senyora. Si no més poguessim fer-lo baixar fins ' aquí! Tal vegada agafaria de bon grat el nostre Alexandre i li deixaria la seva fortuna! Sandret, noi, treu els peus del barrot de la cadira.

—Es veritat, digué el Sr. Budden, somniant, és veritat, és veritat.

L'ensendemà, quan el senyor Minns estava assegut a la taula, menjant el rostit i donant una mirada al diari matinal, que sempre llegia des del títol fins al peu d'impremta, va sentir a la porta del carrer un cop molt fort, el qual fou breument seguit de l'entrada del criat, qui duia a la mà una menuda tarjeta especial, on hi havia imprès amb lletres grossíssimes «Octavi Budden. Amelia Cottage. Poplar Walk. Stanford Hill.»

Budden!, exclamà el senyor Minns. Que pot portar ' aquí aqueix home vulgar? Dignes que dormo, o que som fora i que no tornaré a casa, qualsevol cosa per ' tirar-lo escales avall.

—Dispensi. El senyor està pujant, replicà el servent.

El fet fou evidenciat per un espantable pataqueig de sabates a l'escala, acompanyat d'una altra remor. Per molt que s'esforçà, no pogué el senyor Minns comprendre'n la causa.

—Bo! Vetensaquí el senyor adintre, digué el malaurat celibatari.

Eixí el criat i entrà N'Octavi, procedit d'un cà molt gros i blanc, d'ulls petits, orelles grosses i escuat, vestit amb un troç de roba i un casquet.

La causa de la remor a l'escala era, per demés, explicada. N'August Minns s'espaiordí de la presència del goç.

—Estimat company, com ho passa?, digué en Budden, entrant.

Parlava sempre amb espinguet de veu i sempre deia la mateixa cosa mitja dotzena de vegades.

—Com ho passa estimat company?

—I voste, com ho passa, senyor Budden? Faci el favor de seure, mormolà cortesment el desconfiat senyor Minns.

—Gracies, moltes de gracies. Molt bé. I dós, com ho passa?

—Molt bé, gracies a Deu, respongué en Minns, llençant diabòlica mirada al goç. el qual amb les potes de darrera al sòl i les potes de davant sobre la taula, estirà un troç de pa amb mantega, i es preparà a devorar-lo posant la part untada sobre l'alfombra.

—A pillo!, digué en Budden al seu goç. Ho veu, Minns? Es com jo: no's dona mai vergonya de rès, eh xitxu? Com hi ha món, vinc acaloradíssim, i amb una fam! He fet a peu tot el camí de Stamford Hill aquest dematí.

—Ja ha dinat?, demanà en Minns.

—O no! Som vingut a dinar amb V. Aixís dós, toqui la campana, amic meu, eh? i faci portar un altre plat i el pernil fret. Jo m'arreglo com si fos a casa meua, ja ho veu!, prosseguí en Budden, espolsant-se les botes amb un tovalló. Ha, ha, ha, vos juro que estic afamat.

En Minns tocà la campana i provà de somriure.

—Realment, mai de la vida havia estat tan acalorat com avui, continuà N'Octavi eixugant-se el front. I bé, però, com ho passa, Minns? Li juro que està admirablement.

—De veres ho troba aixís, digué en Minns, i assajà un altre somriure.

—Li juro que sí.

La seva senyora, i... com se diu?, estan bé?

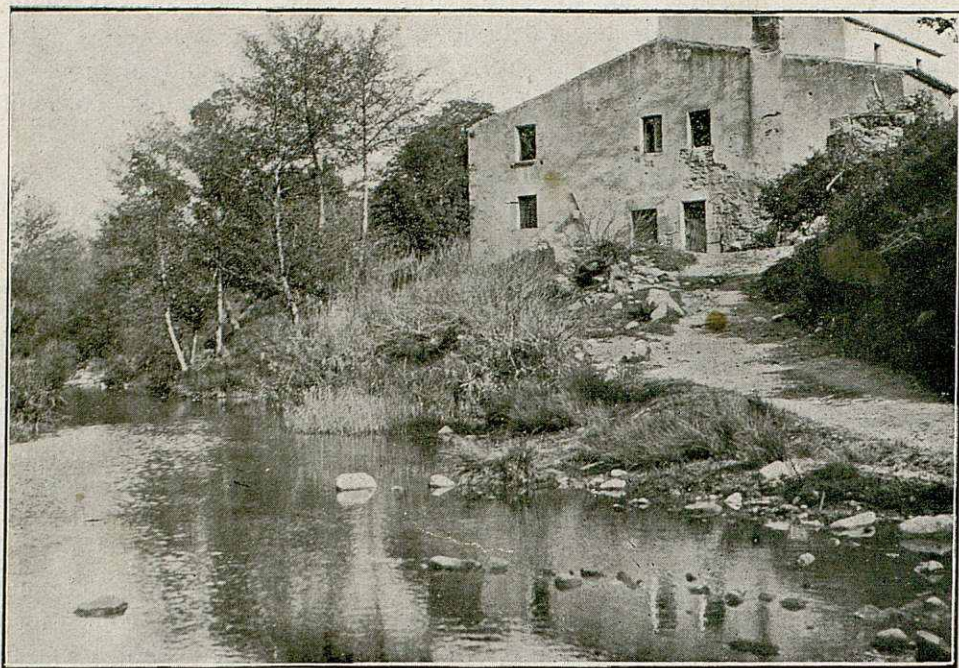
—En Sandret, el meu fill, vol dir; no pot estar millor, no pot estar millor. Però en la casa que hem adquirit a Poplar Walk, sab?, no podria estar malalt encara que volgués. Quan vaig veure-la per primera vegada, tan apartosa, el jardí a davant, les reixes verdes, el picaporta de coure i tot a punt. Realment, vaig pensar que era una bona proporció.

No'l trobaria més bo el pernil si el tallés en direcció oposada?, interrompé en Minns, mirant amb impressió impossible de descriure, com el visitant tallava, o millor dit, mutilava, el pernil amb extrema violació de totes les regles establides.

CHARLES DICKENS.

(Continuarà)

Traducció de Miquel Roger i Crosa.

EL MOLÍ CREMAT

Clixè de n'Huc Sanner.

Una excursió a Romanyà de la Selva

Per esser més avinent el lloc, havíem previament acordat que fos a casa de n'Huc Sanner, a tres quarts de cinc del matí del dia 22 del més passat, el punt de reunió dels companys excursionistes; i a cinc hores, la senyalada per a la marxa, partim equipatjats amb els aparells fotogràfics i demés entriquells, en Miquel Roger, n'Huch Sanner, n'Andreu Ribera, en Santiago Vall, en Lluís Barceló, en Josep Camós i l'infrascrit, en direcció a Romanyà de la Selva.

Arribats a Calonge en Roger i en Ribera son a acomplir una obligació en la que deuen esmersar-hi una curta estona; mentrestant els demés, aprofitant les primeres clarors del sol d'hora-baixa, que dóna més relleu en sos contrastes de clar i obscur, ens avencem per a treure algunes fotografies dels magnífics paisatges de la riera, camí dels molins.

Deixant a la dreta la vila de Calonge, agafem el camí que amb sos dos ponts rústecs de fusta atravesa les dugues rieres que en aquell paratge corren paral·leles a poques passes de distancia, confluint no gaire més avall, una que baixa de St. Cebrià dels Aills i l'altra de Romanyà, camí que ens porta, després d'haver deixat el Molí d'en Maiola, a retrobar la riera de Ro-

manya, on se 'ns ajunten els dos companys que a Calonge han fet curtes estaries.

Atravessada altra vegada la riera i seguint sempre el mateix camí, després de deixada a la dreta la residència senyorial dels viscomptes de Cabanyes una mena de castell d'istil modern, trobem el segon molí o Molí de la Roca, des de on el camí segueix sempre vorejant la riera fins haver deixat el molí que se 'n diu de més amunt.

Son nou hores quan fem parada al Molí Cremat i esmorzem sota dels arbres, en un petit prat apelfat d'herbei i esmaltat de violetes, escoltant el murmurall monòton de l'aigua rondinadora al esmunyir-se entre 'ls joncars i pedruscall, i el remoreig de les fulles agitades pel ventitjol acaronador que ens refresca amb delícia, temperant la caloreta que dels nostres cossos s'ès ensenyorida trescant pels rieranys assoleiats.

L'esmorzar i el descans han reparat les nostres forces i tornem a emprendre la caminada a través del paisatge esplèndid de la conca verdejanta, vorejant sempre la riera que anguleja escorrent-se entre frondoses arbredes; deixem el Molí d'en Lluís i passem per davant del Molí de més amunt.

Aquests molins ofereixen la particularitat de que a l'istiu, principalment quan l'aigua escasseja, com que tots s'alimenten de la mateixa, cada un no pot moldre que no ho hagi fet el que té més amunt, puix que en haver-la deixada anar el primer, que la té embassada, la aprofita el segon; i aixís de l'un a l'altre fins que arriba al darrer.

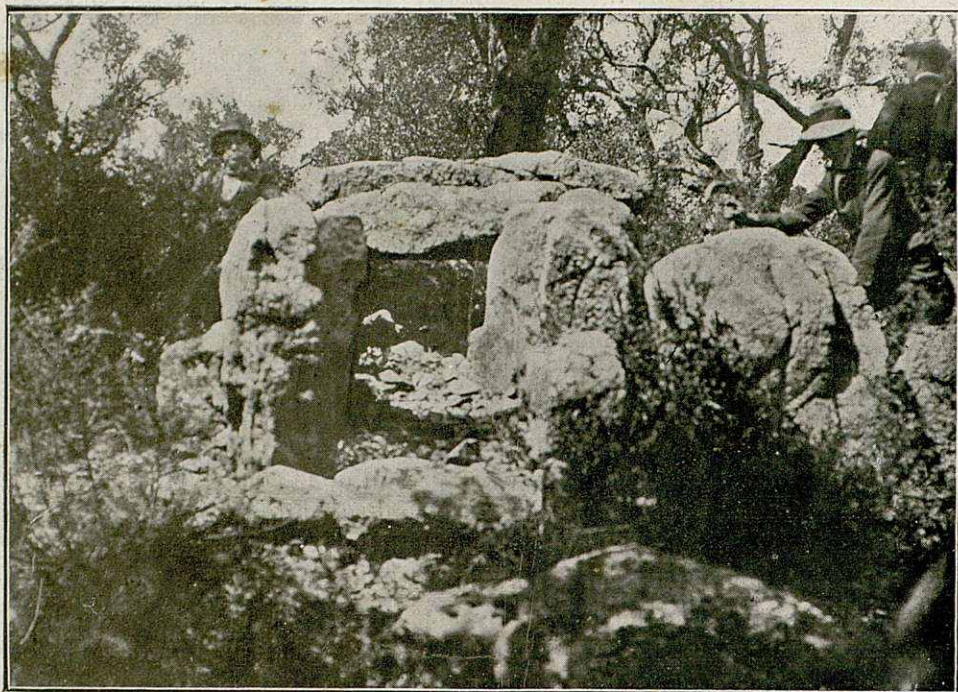
Des de la sortida fins aquí hem caminat sempre en terreny pla: ara el camí, deixant ja la riera, surt a camp ras, es presenta desbroçat i comença la pujada.

Son tres quarts d'onze quan passem per davant del Mas Rossell i el Mas Terrades, dues masíes que es troben a tret de pedra la una de l'altra: al Mas Rossell ens indiquen que donant la volta al Mas Terrades, a poca distancia el camí és bifurca; que agafem el que en diuen el camí reial que ens portarà a can Riera i hem de seguir sempre el mateix fins arribar a Romanyà.

Hem caminat força quan ens adonem que hem equivocat el camí, perquè ni trobem a can Riera ni el que seguim és camí reial; ens trobem perduts dintre la espessor de la boscuria; hem agafat un corriol que ara baixa, ara puja sempre fent tortes i ens mena no sabem aon, travessant suredes tot el terreny de les quals és completament atapat d'argelagues, brucs, arboessos i tota mena de matolls bosquetans que a banda i banda del camí sobrepugen dels nostres caps.

Que hem de fer? Recular? Ba, ba; seguim endavant a una banda o altra sortirem.

Es senten crits llunyans i desaforats lladrucs de goços: ja no som sols, ens posem a cridar i ens responen; ens han sentit. Tornem a cridar:—Ens hem perdut; ¿anem bé per anar a Romanyà? i s'ens respòn:—No, espereu's-e que ving. Guiat per les nostres veus compareix un jove caçador seguit de la

EL DOLMEN DE ROMANYÀ

Clixè d'En Joan B. Camós.

canilla: és un dels qui ha escampats per la muntanya, que fan la batuda als porcs senglans. Hi han passat a la nit; els goços encara senten el rastre i tot sovint el perden al atravessar un rec o saltar un barranc: la parada és més amunt, a Romanyà. Ens conta que de S. Martí ençà la colla en porta 17 de morts. Es diu Pere Salvador. Cridà al seu company de batuda, en Quim Patró, indicant-li aon ens ha de sortir a trobar, el qui agafant la dreuera es reuneix amb nosaltres al lloc indicat, i també compareix seguit de goços. Ens ensenyen les petjades dels sanglans marcades en el fang del camí, fresques encara, tal volta de la nit passada, i probablement dels que'ls goços havien seguit el rastre. Ens acompanyen molta estona fins que ens mostren un camí seguint el qual no ens podem perdre, despedint-nos agraïts d'aquella bona gent i fent via cap a Romanyà on i arribem a dos quarts de dotze.

El poble de Romanyà és de poques cases i es troba al bell cim de la muntanya a 360 metres sobre el nivell del mar.

El Sr. rector, Mossèn Joan Rabasseda, qui porta 26 anys de estada al poble, ens reb afablement. Mentre la majordona ens prepara el dinar, el senyor rector ens acompanya a visitar quelcom de notable d'aquells indrets. Admirem una magnífica creu de terme, rescentment erigida: des de el lloc on és emplaçada s'ovira en la llunyania la vila de Palamós amb sa esplèndida

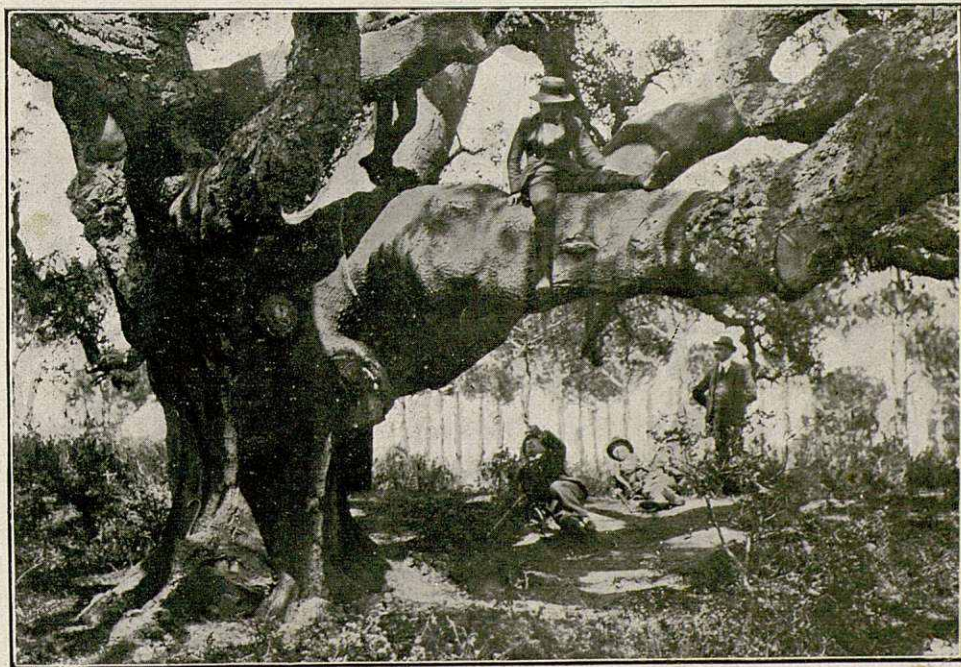
badia; contemplem una maravella vegetal, el suro de la Murtra, propietat del Sr. Cama, un colós de la especie *quercus suber* L.; la seva soca mida quatre metres de circumferència i el ramatge ufanós de la seva brancalada cobreix una extensió d'algunes dotzenes de metres quadrats. Hi ha branques de les que al pelar-lo s'en treu una carretada de suro. Arribem al paratge on està situat el magnífic dolmen, que es coneix amb el nom de Barraca d'en Daina perquè un carboner aixís anomenat anys enrera n'havia fet el seu estatge; monument conservat amb molta cura pel seu propietari, molt més important que el de Fitó que visitarem el 25 de Març del any passat, (vegis el nombre 30 de MARINADA, pl. 72).

De tornada visitem la Roca Paperina, roca que s'aguanta sobre d'una altra, de la qual n'és despresa, i pertany a la miena que s'en diuen movediçes o bambelegantes.

Arribats a la rectoria, la taula és parada i ens és servit un esplèndid dinar.

El temps passa volant: són quatre hores quant deixant Romanya emprenem el retorn per la banda de Vall-banera. El Sr. rector ens acompanya amb la Perla, una ruqueta manyaga que munten a trasts en Ribera, en Vall i en Camós.

Passem pel Mas Fons que es troba sobre d'una esplanada a 420 metres. Mn. Joan Rabasseda vol que visitem «el petit Montserrat que tenim a Ro-

EL SURO MES GROS D'ESPANYA

Clixé de T'Huc Sanner.

manya», que diu ell, i ens porta a Roca Rubia, un conglomerat de roques situat al cim de la montanya, a 385 metres, de cara al O. que aixís com en Pella i Forgas, del Castell de Bagur en diu el balcó del Empordà, de Roca Rubia en podríem dir ei balcó de La Selva, perquè d'aquest lloc s'ovira una infinitat de poblacions d'aquesta comarca i una plana immensa limitada a ponent per muntanyes alteroses.

El sól devalla cap a la posta: son tres quarts de 6 i encara som molt lluny de casa: nosaltres també hem de devallar depresa, i aixís i tot se'ns farà nit al camí. Emprenem la marxa a bon pas cap a Vall-banera; passem per davant de càn Joàn Cassà; més avall, a la vora del camí trobem una pedra miliària de 10 pams d'alçada de flor de terra per dos d'ample, i ens diu Mn. Rabasseda que es judica que per aquí hi passava una vía romana.

Arribem davant del menhir, Sa Pedra Aguda de Vall-banera, a 352 metres; son 7 hores; el sól traspón la serra. Ja s'ès amagat quan treiem la fotografia del menhir; ès la darrera.

Molt aprop del menhir hi ha el Mas Ragolta: el masover, en Francesc Formiga, engega un remat de cabres i ovelles: Mn. Rabasseda s'interessa perquè 'ns acompanyi fins d'on no poguem estraviarnos; el camí ès perdedor, nosaltres no'l coneixem, la distancia encara ès gran i tenim la nit a sobre.

Mentres en Formiga guarda el remat, el Sr. rector arregla els arreus a la ruqueta. Ens acomiadem i fem el nostre retorn, Mn. Joàn a Romanyà i nosaltres cap a Palamós a marxés dobles, guiats pel masover fins a trobar el camí que no hem de deixar fins a Palamós.

Fosqueja quan passem per davant de la Iglesia vella i el Mas del Monjo; el camí ès sempre en devallada fins que ens trobem altra vegada a la riera que hem deixada el matí, entre el Molí Cremat i el Molí de la Roca. Es ben fosc; però tan se val, som en paratge conegut i només ens toca caminar hora i mitja en terreny pla.

Son vora de les nou quan arribem a Palamós, una mica cansats, aixó sí, però satisfets d'haver efectuat una excursió que ens deixarà per sempre agra-dosa recordança.

JOAN BTA. CAMÓS.

Crònica local

A l'anunci de la vaga general respongué el Govern amb concentracions de força de guardia-civil, motiu pel qual ne vingué a la nostra vila un escamot a les ordres d'un tinent. Trista cosa ès tenir-la forçosa la vaga, com ja hem dit repetides vegades. La calma de la nostra industria fins té aparences de mort. El treball en les fàbriques apar un miracle. Totes són plenes de stocks de taps, capital immoble, improductiu. Mercès a les gestions del leader dels nacionalistes En Francesc Cambó, aqueix capital podrà ésser pignorat en un

75 per cent, circumstància qui fressarà un poc l'espínós camí de la crisi. Acompanyaren el gran estadista català els Diputats Provincials En Bonaventura Sabater i En Martí Roger i el gran gran exportador En Martí Montaner. Contrabalança el malestar econòmic de Palamós el treball bastant intens i seguit de la Corchera Internacional, on fan els obrers setmanades de 5 i 6 jornals i, últimament, fins han treballat cinc quarts cada dia per a poder carregar completament el vapor *Joaquim Mumbrú*. Per ço no té Palamós l'aspecte misèrrim d'altres poblacions taperes. La última i trista nova de que Alemanya declara el taps contrabàn de guerra, i la negativa de càrrec de les Companyies Trasatlàntiques atueixen els interessats, qui han de fer grans esforços per a sortejar la xarxa d'entrebancs. Si bè dintre un límit reduït. La Maderera i Serrienera Española ha donat impuls a la mà d'obra, treballant alguna setmana de dia i de nit. Després de llarga suspensió, s'han fet carregaments de palies, llençant-se com d'abitud, a la caça de la merma, tota la bandada de vailets i dones. Conflicte hi hagué en la tripulació del vapor *Mar Negro*, per confusió de contracte. Els sardinalers han reemplaçat als pescadors del *bou*, aconseguint alguna pesquera abundosa. Dintre el comerç al detall hi han hagut canvis: digne és de retret la fleca d'En Francisco Cargol i la botiga de material elèctric d'En Francisco Satorra, amdues en el Carrer Major. El primer, amb el montatge d'un molí en la carretera del Far, ja prengué volada de gran comerciant. El notable fotògraf Sr. Mur ha obert un nou taller amb totes les condicions desitjables. La senyoreta Consol Viñolas ha inaugurat una Acadèmia de brodat. Els carreters han demanat un augment d'un ral per carretada, que els és estat concedit. Tot i esser molt quer el manteniment d'una persona, ho resulta molt més el d'un cavall. En l'escorxador de la nostra vila han minvat molt els sacrificis. No's troben gallines ni vedelles. El bacallà ateny el preu de la carn, a gran desesper de mestresses i dispeseres. L'única menja barata és la fruita d'or. Grava i màquina engravadora ha vist, després de molt enyorança, la carretera de Sant Feliu de Guixols: la de Girona migra molt d'aquell menjar tan necessari; quedarà, emperò, satisfeta, en breu, segons promesa del Govern. La brigada municipal va omplint la plaça de González Hontoria.

La repartició dels arbitris a favor del damnificats de la inundació ha passat a informe a la Delegació d'Hisenda de Girona. La Junta local nomenada, a l'efecte fou aixís constituïda: D. Emili Pagès, Alcalde; Mossèn Tomàs Aumaller, Rector; D. Ramir Pagès, Jutge; D. Pau Matas; D. Adrià Alvarez; D. Martí Montaner i D. Conrad Tauler.

MARINADA entregà a aquesta Junta la quantitat de 25 pessetes que rebé de D. Tomàs Solés de Girona. A més dels espectacles beneficiaris, ja detallats, hem de consignar els dels cines. En Josep Ventura, resident a Nova York, ha remès 150 pessetes per al propi fi.

Molt lluït resultà el Combregar General, celebrat el primer diumenge de Pasqua. L'escolanfa, acompanyada de músics, anà cantant en el curs de la professó. El 24, començà la novena de Santa Creu, predicant l'erudit P. Cres-

pi, que ja sentirem l'any passat. El jorn de la gran festa de Santa Creu, hi hagué en la Capella del venerat Crist l'habitual riquesa de flors i de llum. La Capella oferí la novetat de la inspirada Missa d'En Marini i el magnífic *Chor d'àngels* de Schubert.

Vingué a la nostra vila el Secretari de la Lliga Regionalista de Barcelona, En Ferràn Agulló. A l'Agrupació Nacionalista Palamosina hi han ingresat nous socis. Els republicans tingueren reunió general, llençant al públic una fulla firmada per tots els seus prohoms.

Per conseqüència de la crisi tan plorada, la Societat de Socorros Mutuus sofria certes dificultats que foren manifestades i subsanades en reunió interessant.

L'Escola de Català i d'Historia de Catalunya ha acabat el curset anunciat amb un contingent ferm de 50 alumnes. Per les dificultats d'alternar adults i adolescents, s'han retret aquells a l'estudi íntim. Contents podem estar del resultat, car ja hi ha un número de deixebles verament coneixedors de l'ortografia catalana i ben amants de la historia nostra. Per l'exàmen ortogràfic efectuat en la última sessió, quinze deixebles seràn premiats amb llibres científics i literaris. A petició dels aprofitats deixebles, durant les vacances d'istiu, hi haurà cada quinze dies una classe.

Per Pasqua hi hagué ball en el Casino *La Unión*, essent poc concorregut.

Una colla de 40 caçadors palamosins anaren a Fitó i després a Sant Marc a la cacera del poc sanglar.

Nosaltres en l'excursió a Romanyà, n'estorbàrem una de cacera de porcs sanglars. Per ço que afecta a la nostra Revista, fou molt aprofitada aquesta excursió.

Les Col·legiales de les Germanes Carmelites de Palafrugell visitaren la nostra vila.

Nostre amic i col·laborador, En Xavier Carbó i Maimí és estat pensionat per l'Institut d'Estudis Catalans per a anar a estudiar a l'estranger.

En l'aparador de l'establiment d'en Manel Llorens admirarem una panera de flors artificials, obra de la distingida professora Na Maria Molas.

L'Ajuntament ha encomanat al gran artista i col·laborador de MARINADA en Josep Triadó, el pergamí que ha de regalar al Sr. Gobernador de la Província.

Ha pres possessió de la Direcció de Sanitat el distingit metge D. Ferràn Sastre.

L'Ecònom de la població veïna de St. Joan, ara Rector de Vilabertràn, Mossèn Artur Rovira, tingué un comiat afectuosíssim. L'ha substituït amb el títol de Rector, Mossèn Francisco Camps.

L'Orfeo Aucellada treballa de ferm per a complir bé i lluidament en el gran festival de Barcelona.

La nota important del Balanç de la Societat *La Equitativa* és que el damnatge sofert per la inundació puja a Ptas. 4320.

Passen naus de guerra. Veiem sovint en nostre port el torpeder espanyol n.º 1.

Morí D. Delfí Llorens (a. C. s.), pare dels editors de MARINADA. En l'enterrament hi acudiren molts d'amics.

Visitant el "Suro de la Murtra" a Romanyà

Aixís com una lloca, si aplega la fillada,
a tots els copsa a sota ses ales maternals,
el «Suro de la Murtra» d'esplèndida brancada
per més que eixampli els braços no pot, d'una abraçada
arredosà, enc que vulgui, tants fills que ja són alts.

Rebroll d'aquella raça que en cada cim de serra
un s'alçava com fita i penó de la terra,
és un gegant que honora son poble, Romanyà;
les seves glans rodolen per rostos i cingleres,
qui sab si és avui dia qui forma eixes suredes,
potentes, la llocada que el temps va dispersà?

LL. BARCELÓ i BOU.

Sport

Foot-ball

Aquest sport, s'arrela fortament en nostra vila. En prop d'un mès s'han format varis teams futbolístics formats per entusiastes joves amants del bell sport: tots s'han adherit a la societat «Palamós F. C.». Heusaquí els noms de varis sportistes: Team dels «Macos»; Coll, Feliu, Prim, Sendra, Sistané, Humbert, Bassols, Corredor, Verdaguer, Lladó, Buxeda. No posem els noms del team «Plorangers» car se titula Societat Anònima i per lo tant careixem d'ells.

El team dels «Plorangers» aviat celebrarà son debut amb un partit amistós al camp del «Palamós F. C.» junt amb el team de St. Feliu de Guixols, nomenat team dels «Charlots», també novament constituit. Després d'aquest partit, aniràn els «Plorangers» a fer la revenja al camp de St. Feliu.

També jugaràn varis partits els nomenats «Macos» els quals per no esser menys que els «Plorangers» fan varies gestions per a fer venir algún team foraster.

Sens dubte que els dos teams «Plorangers» i «Macos» ens delectaràn amb varis partits, en els que se disputaràn un preat present.

Es de esperar que el revifament futbolístic augmentarà atès l'entusiasme que regna. ¡Amunt sempre!—C. Sénrab.

Moviment del port durant el mes de Abril de 1917

ENTRADES		TONELATGE	SORTIDES		TONELATGE
Vapors	6	7.081	Vapors	6	7.084
Barcos de vela	8	286	Barcos de vela	7	251

Operacions de la Caixa d'Estalvis Mès de Abril

Nombre d'imposicions	Quantitats imposades	Reintegres	Quantitats pagades	Llibretes noves
58	1800'52	19	3449'42	3

Estació pluviomètrica

Aiga recollida durant el mes de Abril : 30'5 mm.

Registre civil

Mès de Abril

Naixements: 1. Joànn Pagés i Moret.—2. Eudald Quixal i Muñoz.—3. Miquel Perxés i Rosell.—4. Josep Ramón i Querol.

Innuenats: 1. Salvador i Casellas.—2. Curós i Sánchez.—3. Giménez i Vila.

Defuncions: 1. Domingo Terrats i Bergeli, 11 mesos.—2. Rosa Delós i Carreres, 9 anys.—3. Teresa Torrent i Sàbat, 86.—4. Josep González i Cano, 85.—5. Antonia Tolosa i Prats, 80.—6. Joànn Rotllàn i Pallí, 61.—7. Francisca Palau i Oriol, 60.—8. Joànn Rigau i Badia, 39.—9. Josep Gironés i Roselló, 16 mesos.—10. Rita Carbonell i Trèmol, 86 anys.—11. Maria Marante i Ermida, 32.—12. Càndida Plá i Bofill, 5.—13. Delfí Llorens i Tremols, 67.—14. Pere Martí i Paretas, 64.—15. Maria Roig i Portalés, 11 mesos.—16. Josep Marín i Esteve, 58 anys.

Matrimonis: 1. Joànn Geronés i Bertràn amb Antonia Moreno i Esteve.

CICLES SANROMÀ

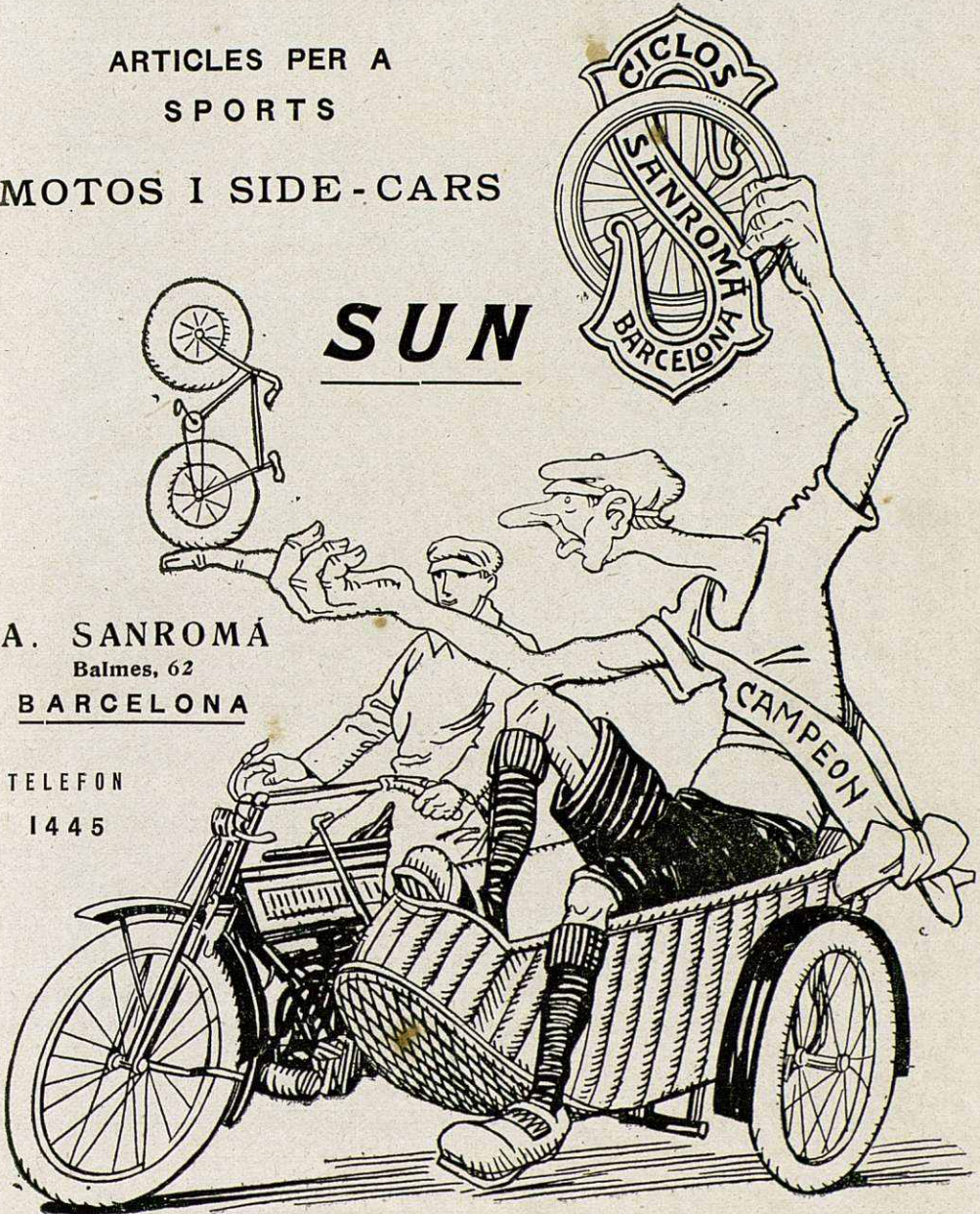
ARTICLES PER A
SPORTS

MOTOS I SIDE-CARS

SUN

A. SANROMÀ
Balma, 62
BARCELONA

TELEFON
1445

Licor Ferro - Quina CALISAY

Exquisit i suau licor de sabor agradable i de puresa garantida.

Composició aprovada i recomanada per varis Laboratoris Municipals i nombroses eminències mèdiques.

Beguda higiènica ideal, de fama mundial.

El seu ús facilita les digestions penoses, fortifica el sistema nerviós i retorna les energies i forces perdudes a l'organisme debilitat per malalties o treballs excessius.

Premiat en totes les exposicions i concursos nacionals i estrangers.

POT DEMANAR-SE
PER TOT ARREU.

Viuda i fills de Magí Mollfulleda

ARENYS DE MAR ————— (Barcelona)

Tingueu compte amb les falsificacions.

Rebutgeu les imitacions.